Rada
Evropské unie

Brusel 21. března 2022
(OR. en)

7439/22

JAI 379
MIGR 92
ASILE 34
SOC 176

PRŮVODNÍ POZNÁMKA

Odesílatel:	Martine DEPREZOVÁ, ředitelka, za generální tajemnici Evropské komise
Datum přijetí:	21. března 2022
Příjemce:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generální tajemník Rady Evropské unie
Č. dok. Komise:	C(2022) 1806 final
Předmět:	SDĚLENÍ KOMISE Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

Delegace naleznou v příloze dokument C(2022) 1806 final.

Příloha: C(2022) 1806 final

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 21.3.2022
C(2022) 1806 final

SDĚLENÍ KOMISE

Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

SDĚLENÍ KOMISE

Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

Dne 4. března 2022 přijala Rada prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (rozhodnutí Rady)[1]. V platnost vstoupilo týž den.

Na základě nedávných otázek členských států ohledně provádění rozhodnutí Rady a směrnice 2001/55/ES (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) určila Komise řadu témat, u nichž považuje za užitečné poskytnout členským státům pokyny. Těmto tématům, jako je oblast působnosti (osoby, na něž se rozhodnutí Rady vztahuje/nevztahuje, rodinní příslušníci), a jak zacházet s dětmi, včetně nezletilých osob bez doprovodu, se věnují pokyny v připojených přílohách. Tyto pokyny se rovněž zabývají otázkou práva na volný pohyb mezi členskými státy, registrací a poskytováním informací.

Jedná se o situaci, která je pro členské státy vysoce náročná. Rozsah tohoto problému je značný a již dorazily téměř tři miliony osob. Situace se vyvíjí každým dnem. Tyto pokyny musí být schopny držet krok s aktuálním vývojem, a budou proto vyžadovat aktualizaci s ohledem na vyvíjející se zkušenosti členských států.

Pokyny jsou tudíž zamýšleny jako živý dokument a budou muset být pravidelně aktualizovány na základě nových otázek obdržených od členských států, aby odrážely situaci na místě a náležitě zohledňovaly vyvíjející se potřeby členských států. Po těchto pokynech mohou následovat konkrétnější doporučení ke konkrétním tématům. Komise má rovněž v úmyslu pravidelně doplňovat zvláštní internetové stránky, které poskytují informace pro osoby prchající před válkou na Ukrajině, o případné další pokyny, jež mohou členské státy požadovat. Podobně se Komise hodlá každý měsíc setkávat s členskými státy za účelem projednávání otázek týkajících se výkladu rozhodnutí Rady a směrnice 2001/55/ES.

Komise zřídila „**Platformu solidarity**“, aby bylo možné koordinovat operativní reakci mezi členskými státy podle čl. 3 odst. 2 rozhodnutí Rady. Tato platforma bude fungovat souběžně se sítí EU pro připravenost na migraci a pro řešení migračních krizí (dále jen „plán“) uvedenou v čl. 3 odst. 1 rozhodnutí Rady, přičemž zohlední informace o situaci získané v rámci uvedené sítě. Platforma solidarity bude shromažďovat informace a zkoumat potřeby zjištěné v členských státech a bude koordinovat operativní následná opatření v reakci na tyto potřeby.

Platforma solidarity usnadní mobilizaci příslušných nástrojů EU, bude koordinovat sladění nabídek solidarity se zjištěnými potřebami a dále bude koordinovat přemísťování osob na obecné úrovni mezi členskými státy a v příslušných případech do třetích zemí ve spolupráci s agenturami EU a dalšími příslušnými aktéry.

Členské státy jmenovaly dvě osoby, z nichž jedna bude vnitrostátním kontaktním místem s rozhodovací schopností a druhá na operativní úrovni. Veškeré informace týkající se Platformy solidarity, jakož i jakékoli další dotazy týkající se provádění rozhodnutí Rady v souvislosti s těmito pokyny by měly být zasílány do vyhrazené funkční e-mailové schránky, která již byla členským státům sdělena.

---

[1] Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana.

V roce 2020 přijala Komise, jako nedílnou součást návrhů paktu, doporučení týkající se **plánu EU pro připravenost na migraci a pro migrační krize**. Jeho cílem je poskytnout operační rámec pro monitorování a předvídání migračních toků a migračních situací, zlepšování odolnosti a organizaci situační reakce na migrační krizi.

Od začátku ledna 2022 Komise velmi úzce spolupracuje s Evropskou službou pro vnější činnost, příslušnými agenturami EU a členskými státy v rámci sítě plánu pro připravenost na migraci a pro migrační krize s cílem získat přehled o úrovni připravenosti na potenciální krizi. Od počátku války na Ukrajině se síť schází dvakrát týdně a průběžně komunikuje o každodenních sdílených zprávách o situačním povědomí s cílem zajistit koordinovanou mimořádnou reakci na migrační výzvy, jež tyto události vyvolávají.

Tato práce je plně koordinována s integrovanou politickou reakcí na krize (IPCR) a zpráva o plánu je součástí týdenní zprávy v oblasti integrovaného situačního povědomí a analýzy (ISAA).

Plán bude i nadále sloužit ke sdílení informací o situaci a ke konsolidaci všech relevantních informací o řízení migrace v souvislosti s ruskou invazí na Ukrajinu, včetně informací o provádění směrnice 2001/55/ES.

Cílem těchto **pokynů** je pomoci členským státům při uplatňování rozhodnutí Rady a směrnice Rady 2001/55/ES[2] (směrnice o dočasné ochraně) a dalšího platného práva EU. Tyto pokyny doplňují sdělení Komise ze dne 2. března 2022, které stanoví operační pokyny pro správu vnějších hranic s cílem usnadnit překračování hranic mezi EU a Ukrajinou[3].

[2] Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (Úř. věst. L 212, 7.8.2001, s. 12).

[3] Sdělení Komise – Stanovení operačních pokynů pro správu vnějších hranic s cílem usnadnit překračování hranic mezi EU a Ukrajinou, C(2022) 1404 (Úř. věst. C 104I, 4.3.2022, s. 1).

1. OSOBY, NA NĚŽ SE VZTAHUJE DOČASNÁ OCHRANA

Osoby, které mají nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva v souladu s prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382 (dále jen „rozhodnutí Rady“)

V čl. 2 odst. 1 a 2 rozhodnutí Rady jsou uvedeny konkrétní skupiny osob, na něž se vztahuje dočasná ochrana nebo odpovídající ochrana podle vnitrostátního práva:

Podle čl. 2 odst. 1 rozhodnutí Rady se dočasná ochrana podle směrnice 2001/55/ES vztahuje na:

1) **ukrajinské státní příslušníky**, kteří pobývali na Ukrajině a kteří byli **dne 24. února 2022 nebo po tomto datu vysídleni, a na jejich rodinné příslušníky**;

2) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajina, kterým byla před 24. únorem 2022 **poskytnuta mezinárodní ochrana nebo rovnocenná** vnitrostátní ochrana na Ukrajině a kteří byli dne 24. února 2022 nebo po tomto datu vysídleni z Ukrajiny, **a na jejich rodinné příslušníky**.

Podle čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Rady se dočasná ochrana podle směrnice 2011/55/ES nebo odpovídající ochrana podle vnitrostátního práva členských států použije na osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří mohou prokázat, že oprávněně pobývali na Ukrajině před 24. únorem 2022 na základě **platného povolení k trvalému pobytu** vydaného v souladu s ukrajinským právem, a kteří **se nemohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země** [původu] nebo regionu [v jejich zemi] původu.

Co se rozumí „odpovídající ochranou“ podle vnitrostátního práva stanovenou v čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Rady?

„Odpovídající ochrana“ podle vnitrostátního práva je uvedena v čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Rady jako možná alternativa k dočasné ochraně, kterou mohou členské státy nabídnout, a proto nemusí obnášet výhody totožné s výhodami spojenými s dočasnou ochranou, jak je stanovena ve směrnici 2001/55/ES. Při provádění rozhodnutí Rady však musí členské státy dodržovat Listinu základních práv Evropské unie a ducha směrnice 2001/55/ES. U všech osob je třeba respektovat lidskou důstojnost, a tedy i zajistit důstojnou životní úroveň (např. právo pobytu, přístup k prostředkům na obživu a ubytování, nouzovou péči a odpovídající péči o nezletilé osoby).

Co se rozumí „rovnocennou vnitrostátní ochranou“ na Ukrajině podle čl. 2 odst. 1 písm. b) rozhodnutí Rady?

Komise se domnívá, že „rovnocenná vnitrostátní ochrana“ na Ukrajině je alternativou k mezinárodní ochraně a zahrnuje jiné formy ochrany poskytované ukrajinskými orgány, jako je dočasná ochrana nebo humanitární ochrana. Komise v současné době shromažďuje informace od ukrajinských orgánů o formách ochrany podle ukrajinského práva a o dokladech vydaných ukrajinskými orgány osobám požívajícím těchto forem ochrany. Z obdržených předběžných informací vyplývá, že v případě dokladů vydaných Ukrajinou se jedná o: „cestovní doklad pro osoby, kterým byla udělena doplňková ochrana“, „cestovní doklad osoby bez státní příslušnosti“ a „osvědčení pro osoby, kterým byla udělena doplňková ochrana“.

Doklad o tom, že osoba má nárok na dočasnou ochranu podle směrnice 2001/55/ES nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva

Rozhodnutí Rady zavedlo okamžitou dočasnou ochranu pro kategorie osob uvedené v čl. 2 odst. 1 a 2 zmíněného rozhodnutí. Neexistuje žádný postup podávání žádostí o dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva. Když se tedy dotčená osoba přihlásí příslušným orgánům, aby využila práv spojených s dočasnou ochranou nebo odpovídající ochranou, musí pouze prokázat svou státní příslušnost, status mezinárodní ochrany nebo rovnocenné ochrany, pobyt na Ukrajině nebo případně rodinnou vazbu. Právo na dočasnou ochranu je okamžité. Aby se však zajistila řádná správa a registrace dotčené osoby, může členský stát rozhodnout, že je třeba splnit určité požadavky, jako je registrační formulář a předložení důkazů, jak je stanoveno v rozhodnutí Rady.

Jedním z cílů dočasné ochrany je zajistit rychlé řízení tím, že se formality omezí na minimum. Jak je uvedeno ve 12. bodě odůvodnění rozhodnutí Rady, osoby, které chtějí této ochrany využít, by měly být schopny prokázat, že mají nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva tím, že příslušným orgánům v dotčeném členském státě předloží relevantní dokumenty.

K těm by mohly patřit listinné důkazy, které mohou pomoci:

- ověřit totožnost a pobyt,
- potvrdit rodinné vztahy nebo celistvost rodiny a závislost na blízkých příbuzných.

V případě, že platnost předložených dokladů vypršela, členské státy se vyzývají, aby je přesto považovaly za doklad totožnosti nebo statusu pobytu dotčené osoby.

Pokud mají členské státy pochybnosti o pravosti dokladů nebo pokud daná osoba výše uvedené doklady nemá, lze se obrátit na ukrajinské orgány v členských státech se žádostí o pomoc nebo, je-li to možné, za účelem potvrzení ukrajinské státní příslušnosti dané osoby nebo jejího statusu pobytu na Ukrajině.

Pokud daná osoba není schopna příslušné dokumenty předložit a členské státy nemohou jinak rychle určit, zda má dotčená osoba nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, Komise navrhuje, aby byla tato osoba odkázána na azylové řízení. Podobně by měly být i osoby, které prohlásí, že se nemohou bezpečně vrátit do své země/regionu původu, ale proces určování nároku na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva se stane příliš složitým, v každém případě odkázány na azylové řízení.

Orientační seznam dokladů, které prokazují ukrajinskou státní příslušnost, i když doba jejich platnosti skončila:

- cestovní pasy všech druhů (cestovní pasy, diplomatické pasy, služební pasy, hromadné pasy a náhradní cestovní doklady včetně pasů pro děti),
- národní průkazy totožnosti (včetně dočasných a prozatímních),
- vojenské knížky a vojenské průkazy,
- námořnické knížky, kapitánské průkazy a námořnické pasy,
- osvědčení o státním občanství a
- jiné úřední doklady zmiňující nebo uvádějící státní občanství.

Co se rozumí „nemožností návratu za bezpečných a trvalých podmínek do země nebo regionu původu“ uvedenou v čl. 2 odst. 2 a 3 rozhodnutí Rady?

V čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Rady se vyžaduje, aby členské státy použily buď uvedené rozhodnutí, nebo odpovídající ochranu podle svého vnitrostátního práva, pokud jde o osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří mohou prokázat, že oprávněně pobývali na Ukrajině před 24. únorem 2022 na základě platného povolení k trvalému pobytu vydaného v souladu s ukrajinským právem, a kteří se nemohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země nebo regionu původu. V čl. 2 odst. 3 uvedeného rozhodnutí se stanoví, že členské státy mohou použít uvedené rozhodnutí rovněž na jiné osoby, včetně osob bez státní příslušnosti a státních příslušníků třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří oprávněně pobývali na Ukrajině a kteří se nemohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země nebo regionu původu.

Návrat do země nebo regionu původu za bezpečných a trvalých podmínek není ve směrnici 2001/55/ES ani v rozhodnutí Rady definován. Komise se domnívá, že se jedná o pojem *sui generis* vztahující se ke zmíněné směrnici.

Odkaz na nemožnost vrátit se za bezpečných a trvalých podmínek do země nebo regionu původu je třeba vykládat ve světle ustanovení čl. 2 písm. c) směrnice 2001/55/ES, které konkrétně odkazuje na situace ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí a vážné riziko systematického nebo obecného porušování lidských práv v zemi původu. Kromě toho čl. 6 odst. 2 směrnice 2011/55/ES stanoví, že k ukončení dočasné ochrany musí situace v zemi původu osob požívajících dočasné ochrany umožňovat, s patřičným ohledem na lidská práva, základní svobody a závazky členských států v souvislosti se zásadou nenavracení, bezpečný a trvalý návrat osobám, jimž byla poskytnuta dočasná ochrana[4].

V tomto ohledu může být nemožnost **„návratu za bezpečných podmínek“** způsobena například jasným rizikem pro bezpečnost dotčené osoby, situacemi ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí či doloženým rizikem pronásledování nebo jiného nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu.

Má-li být návrat **„trvalý“**, měla by mít dotčená osoba možnost požívat ve své zemi nebo regionu původu aktivních práv, která jí poskytnou šanci, že v její zemi nebo regionu původu budou naplněny její základní potřeby, a možnost znovu se začlenit do společnosti.

Členské státy by při posouzení toho, zda jde o návrat „za bezpečných a trvalých podmínek“, měly vycházet z obecné situace v zemi nebo regionu původu. Dotčená osoba by nicméně měla být schopna prokázat / poskytnout individuální zjevný důkaz, že se nemůže za bezpečných a trvalých podmínek vrátit do své země nebo regionu původu. Členské státy by v této souvislosti měly zohlednit, zda má dotčená osoba na svou zemi původu stále smysluplnou vazbu, například s ohledem na dobu pobytu strávenou na Ukrajině nebo na rodinu v její zemi původu. Náležitá pozornost by měla být věnována také zvláštním potřebám zranitelných osob a dětí, zejména nezletilých osob bez doprovodu a sirotků, na základě zásady zájmu dítěte.

Rodinní příslušníci, kteří mají nárok na dočasnou ochranu, a jiné možnosti sloučení rodiny

---

[4] V souladu s Ženevskou úmluvou je vyloučeno navrácení osoby na hranice území, kde by její život nebo svoboda byly ohroženy z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě nebo politického přesvědčení. Kromě toho podle článku 19 Listiny základních práv Evropské unie nesmí být při provádění práva EU nikdo vystěhován, vyhoštěn ani vydán do státu, v němž mu hrozí vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.

Do oblasti působnosti rozhodnutí Rady spadají rovněž rodinní příslušníci osob uvedených v čl. 2 odst. 1 písm. a) a b), pokud jejich rodiny pobývaly na Ukrajině již před 24. únorem 2022, a to s ohledem na význam zachování celistvosti rodiny a zabránění rozdílnému statusu členů téže rodiny.

Pro účely rozhodnutí Rady se za rodinné příslušníky považují tyto kategorie osob:

a) manžel nebo manželka osoby, na niž se vztahuje dočasná ochrana, nebo její druh či družka, se kterým (kterou) daná osoba žije v trvalém vztahu, pokud právní předpisy nebo praxe dotčeného členského státu přistupují k nesezdaným párům obdobně jako k párům sezdaným podle jeho vnitrostátního cizineckého práva, což lze prokázat příslušnými doklady a osvědčeními z matriky nebo jakýmkoli jiným dokladem vydaným ukrajinskými orgány, a to i potvrzeními poskytnutými zastoupením dané země v uvedeném členském státě;

b) nezletilé svobodné děti výše uvedené osoby, na niž se vztahuje dočasná ochrana, nebo nezletilé svobodné děti jejího manžela nebo manželky bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské či osvojené, což lze prokázat rodným listem nebo podobným dokladem;

c) jiní blízcí příbuzní, kteří v době okolností souvisejících s hromadným přílivem vysídlených osob žili jako rodina a tvořili její součást a kteří byli na výše uvedené osobě, na niž se vztahuje dočasná ochrana, zcela či z větší části závislí, což lze prokázat doklady o pobytu, rodinnou knížkou a dokladem o příslušných platbách výživného. Členské státy by měly „využívat svůj prostor pro uvážení s co největším ohledem na humanitární hlediska“[5].

Některá ustanovení směrnice 2001/55/ES jsou přímo relevantní pro rodinné příslušníky: použije se článek 15 směrnice 2001/55/ES týkající se sloučení rodinných příslušníků požívajících dočasné ochrany v různých členských státech (odstavec 2), zvážení zájmů dítěte (odstavec 4), solidarity, pokud jde o přemístění za účelem sloučení rodiny (odstavec 5), vydávání a rušení dokladů po sloučení (odstavec 6) a spolupráce a výměny informací (odstavce 6 a 7).

Komise zdůrazňuje, že v případě osob bez státní příslušnosti a státních příslušníků třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří mohou prokázat, že oprávněně pobývali na Ukrajině před 24. únorem 2022 na základě **platného povolení k trvalému pobytu** vydaného v souladu s ukrajinským právem, a kteří se nemohou za bezpečných a trvalých podmínek vrátit do své země nebo regionu původu, nemají jejich rodinní příslušníci podle rozhodnutí Rady nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající vnitrostátní ochranu. Ačkoli rozhodnutí Rady nevyžaduje, aby rodinným příslušníkům osob uvedených v čl. 2 odst. 2 byla poskytnuta dočasná ochrana podle směrnice 2001/55/ES nebo odpovídající ochrana podle vnitrostátního práva členských států, Komise členské státy vybízí, aby uplatňování dočasné ochrany nebo odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva rozšířily i na rodinné příslušníky uvedených osob.

Kromě toho jak osoby, které mají nárok na dočasnou ochranu, tak osoby, které na ni nárok nemají, mohou rovněž využít:

– sloučení rodiny podle směrnice 2003/86/ES, pokud jsou rodinnými příslušníky státního příslušníka třetí země oprávněně pobývajícího v některém členském státě a splňují podmínky stanovené v uvedené směrnici,

[5] Sdělení Komise Radě a Evropskému parlamentu – Pokyny pro používání směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny, 3. dubna 2014 (COM(2014) 210 final).

– práva stanovená ve směrnici 2004/38/ES, pokud jsou rodinnými příslušníky občana Unie, který využil svobody pohybu.

Nabytí práv podle směrnice 2003/86/ES, směrnice 2004/38/ES nebo vnitrostátního práva dotčených členských států nemůže vést ke ztrátě dočasné ochrany pro osoby, které na ni mají nárok. Pokud jsou nadále splněny příslušné podmínky, tato práva pobytu by nicméně těmto osobám umožnila nadále oprávněně pobývat v dotčeném členském státě i po ukončení dočasné ochrany v souladu s článkem 6 směrnice 2001/55/ES.

Osoby, které nemají nárok na dočasnou ochranu ani na odpovídající vnitrostátní ochranu podle rozhodnutí Rady, a možnost rozšířit dočasnou ochranu na tuto kategorii osob (čl. 7 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně)

Níže uvedené kategorie vysídlených osob v zásadě nemají nárok na dočasnou ochranu podle směrnice 2001/55/ES nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva:

1) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině, kteří byli **vysídleni z Ukrajiny před 24. únorem 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu**, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů;

2) osoby bez státní příslušnosti nebo státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajina, kterým byl před 24. únorem 2022 udělen status mezinárodní ochrany nebo rovnocenné ukrajinské ochrany uprchlíka a kteří byli **vysídleni z Ukrajiny před 24. únorem 2022 nebo se před tímto datem nacházeli mimo Ukrajinu**, například z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných důvodů, kvůli zdravotním prohlídkám nebo z jiných důvodů;

3) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří mohou prokázat, že oprávněně pobývali na Ukrajině před 24. únorem 2022 na základě **platného povolení k trvalému pobytu** vydaného v souladu s ukrajinským právem, a **kteří se možná mohou za bezpečných a trvalých podmínek vrátit do své země nebo regionu původu**.

Nárok na dočasnou ochranu podle směrnice 2001/55/ES nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva navíc nemají ani tyto kategorie vysídlených osob:

4) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří **krátkodobě** oprávněně pobývali na Ukrajině **před 24. únorem 2022**, jako jsou studenti a pracovníci, a **kteří se nemohou vrátit** za bezpečných a trvalých podmínek do své země nebo regionu původu;

5) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří **krátkodobě** oprávněně pobývali na Ukrajině **před 24. únorem 2022**, jako jsou studenti a pracovníci, a kteří **se mohou vrátit** za bezpečných a trvalých podmínek do své země nebo regionu původu.

V souladu s čl. 7 odst. 1 směrnice 2001/55/ES však mohou členské státy rozšířit dočasnou ochranu stanovenou v uvedené směrnici i na další kategorie vysídlených osob, na něž se nevztahuje rozhodnutí Rady, pokud jsou vysídleny ze stejných důvodů a ze stejné země nebo oblasti původu, a neprodleně o tom mají uvědomit Radu a Komisi. V čl. 2 odst. 3 rozhodnutí Rady se v tomto ohledu konkrétně odkazuje na jiné osoby, včetně osob bez státní příslušnosti a státních příslušníků třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří pobývali na Ukrajině a kteří se nemohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země původu.

V souladu se 14. bodem odůvodnění rozhodnutí Rady **Komise členské státy důrazně vybízí, aby zvážily rozšíření dočasné ochrany zejména na osoby, které z Ukrajiny uprchly krátce před 24. únorem 2022 (osoby uvedené v bodech 1 a 2 výše)** v důsledku nárůstu napětí nebo které se těsně před tímto datem ocitly na území Unie nebo jiné třetí země (například na dovolené nebo z pracovních či rodinných důvodů) a v důsledku ozbrojeného konfliktu se na Ukrajinu nemohou vrátit.

Důvodem je skutečnost, že se tyto osoby v současné situaci v žádném případě nebudou moci vrátit na Ukrajinu, která je jejich zemí původu nebo útočištěm. Alternativou je poskytnout jim okamžitý přístup k azylovému řízení a jejich případy upřednostnit, jelikož tito lidé potřebují okamžitou ochranu stejně jako Ukrajinci, kteří uprchli dne 24. února.

Udělení dočasné ochrany těmto osobám by bylo rovněž ku prospěchu členského státu vzhledem k jednoduchosti řízení, která dále snižuje riziko nadměrné zátěže azylového systému.

Navíc pokud jde o osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníky třetích zemí jiných než Ukrajina, kteří mohou prokázat, že **oprávněně pobývali na Ukrajině před 24. únorem 2022 na základě platného povolení k trvalému pobytu (osoby uvedené v bodě 3 výše)** vydaného v souladu s ukrajinským právem, jak je uvedeno výše (v oddíle týkajícím se „bezpečných a trvalých“ podmínek), mohly by členské státy usoudit, že tyto osoby mají zjevně smysluplnější vazby na Ukrajinu než na zemi nebo region původu, a Ukrajina je tedy jejich domovem. To platí tím spíše pro osobu bez státní příslušnosti, která ze své podstaty nemá zemi původu, do které by se mohla vrátit.

V každém případě, jak je uvedeno ve 13. bodě odůvodnění uvedeného rozhodnutí, osobám, které nemají nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva a které se mohou vrátit za bezpečných a trvalých podmínek do své země původu, by měl být povolen vstup do Unie, a to i v případě, že nesplňují všechny podmínky vstupu stanovené Schengenským hraničním kodexem, aby se jim zajistil bezpečný průchod za účelem návratu do jejich země nebo regionu původu. Komise vyzývá členské státy, aby aktivně spolupracovaly s dotčenými třetími zeměmi s cílem zajistit bezpečnou repatriaci jejich občanů. Tím není dotčeno právo osob, které nespadají do oblasti působnosti rozhodnutí Rady, na přístup k azylovému řízení.

Členské státy by měly v souladu s článkem 7 směrnice 2001/55/ES **neprodleně sdělit Radě a Komisi**, zda rozšířily uplatňování dočasné ochrany nad rámec toho, co vyžaduje rozhodnutí Rady. Komise se domnívá, že členské státy by měly Komisi uvědomit prostřednictvím systému THEMIS/směrnice, což je oficiální kanál pro sdělování prováděcích pravidel.

Osoby, které mohou být vyloučeny z poskytnutí dočasné ochrany (článek 28 směrnice o dočasné ochraně)

Členské státy mohou vyloučit vysídlenou osobu z poskytnutí dočasné ochrany v případě, že mají závažné důvody se domnívat, že daná osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasné ochrany, nebo pokud je tato osoba shledána vinnou z činů proti cílům a zásadám Spojených národů.

Členské státy rovněž mohou vyloučit vysídlenou osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.

Komise důrazně doporučuje, aby členské státy před vydáním povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany nebo odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva nahlédly

do příslušných mezinárodních, unijních a vnitrostátních databází, a zejména do záznamů o osobách a dokumentů v Schengenském informačním systému (SIS), které jim umožní provést nezbytnou bezpečnostní kontrolu (další podrobnosti viz oddíl 4).

Děti

Odhaduje se, že děti (osoby mladší 18 let) představují více než polovinu počtu osob, které od 24. února 2022 kvůli válce opustily Ukrajinu[6]. V souladu se *sdělením z roku 2017 o ochraně migrujících dětí*[7] je ochrana migrujících dětí přicházejících z Ukrajiny prioritou EU. Doporučení, která Komise vydala v této souvislosti k posílení ochrany všech migrujících dětí bez ohledu na jejich status, zůstávají v platnosti i s ohledem na ukrajinskou krizi.

Je třeba dětem zajistit plnou ochranu a rychlý přístup ke specifickým právům (vzdělávání, zdravotní péče, včetně preventivní péče a péče o duševní zdraví, a psychosociální pomoc), jakož i veškeré nezbytné podpůrné služby k zajištění zájmu a blaha dítěte pro všechny děti prchající z ukrajinského konfliktu[8]. Stanovisko dětí musí být vyslyšeno a zohledněno v souladu s jejich věkem a stupněm vyspělosti. Měla by být zajištěna integrovaná reakce v oblasti ochrany dětí ve spolupráci s příslušnými orgány a s jejich koordinací.

Měly by být řádně zohledněny a řešeny konkrétní překážky, které migrujícím dětem často brání v přístupu k důstojnému bydlení, kvalitnímu vzdělávání a dalším sociálním službám (např. jazyková bariéra).

Členské státy se vyzývají, aby zajistily, že všem dětem budou poskytnuty relevantní informace o situaci, jejich právech a postupech a službách, které jsou k dispozici na jejich ochranu, a to způsobem přiměřeným jejich věku a kontextu. Členské státy se rovněž vybízejí, aby zajistily, že osoby pracující s dětmi – od jejich příchodu na hranice EU – budou řádně proškoleny a že v případě potřeby budou zapojeni odborníci na ochranu dětí.

Veškerá rozhodnutí nebo opatření, která mají být přijata ve vztahu k dětem, musí být založena na zásadě zájmu dítěte jakožto prvořadém hledisku.

Situací dětí bez doprovodu a dětí odloučených od rodiny nebo sirotků se podrobněji zabývá oddíl 5.

Přístup nezletilých osob ke vzdělání (čl. 14 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně)

Podle čl. 14 odst. 1 směrnice 2001/55/ES umožní členské státy osobám mladším 18 let požívajícím dočasné ochrany přístup do jejich vzdělávacího systému za stejných podmínek jako svým vlastním státním příslušníkům a občanům EU. Členské státy mohou stanovit omezení tohoto přístupu pouze na veřejný vzdělávací systém. Komise se domnívá, že totéž platí pro nezletilé osoby požívající odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva, jak je uvedeno v čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Rady. V případě potřeby se zohlední doklady o dosažené úrovni vzdělání na Ukrajině (např. ukončení střední školy, úroveň A1 v angličtině atd.).

Komise doporučuje, aby byla dětem poskytnuta podpůrná opatření, jako jsou přípravné kurzy, a usnadnil se tak pro ně přístup ke vzdělávacímu systému a jejich účast v něm. Tato podpůrná opatření zahrnují pomoc s výukou jazyka hostitelské země (v běžném vzdělávání nebo prostřednictvím přípravných kurzů, jež pomohou k rychlému přechodu do řádného vzdělávání), posuzování úrovní kompetencí žáků, poskytování poradenství žákům a rodičům

---

6 https://www.unicef.org/press-releases/one-week-conflict-ukraine-half-million-children-become-refugees (zveřejněno dne 3. března 2022). Aktualizované informace o příchodech do EU jsou k dispozici zde: https://data2.unhcr.org/en/situations/ukraine.

7 COM(2017) 211 final ze dne 12. dubna 2017.

8 V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte, Strategií EU pro práva dítěte a příslušným *acquis* EU.

ohledně hostitelské země, psychologickou podporu a pomoc pro učitele a další pedagogické pracovníky, kteří se uprchlíků ujímají.

Je-li zřejmé, že nezletilé osoby splňují podmínky pro dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, musí pro ně být zajištěn přístup ke vzdělávání, co nejdříve je to prakticky možné, a to i v případě, že dosud probíhá řízení o vydání povolení k pobytu. To lze prokázat na základě dokladů totožnosti nezletilých osob nebo jakékoli jiné úřední dokumentace, kterou lze předložit k prokázání totožnosti.

Ve stejném duchu Komise doporučuje, aby se co nejdříve usnadnil přístup ke vzdělávání pro nezletilé osoby bez doprovodu, a to i v případě, že dosud probíhají postupy pro jmenování opatrovníka/zástupce a pro určení typu péče, na kterou má dítě nárok.

Členské státy by rovněž měly podporovat přístup k předškolnímu vzdělávání a péči, jakož i k odborné přípravě, a to za stejných podmínek jako u svých vlastních státních příslušníků a ostatních občanů Unie. Zejména by v členských státech, kde existuje právní nárok na služby předškolního vzdělávání a péče nebo kde je účast na službách předškolního vzdělávání a péče povinná, měl být dětem, na které se vztahuje rozhodnutí Rady, zajištěn přístup k předškolnímu vzdělávání a péči za stejných podmínek jako u státních příslušníků hostitelského členského státu.

2. PRÁVO NA VOLNÝ POHYB

Právo přesunout se před vydáním povolení k pobytu

S cílem zajistit připravenost v členských státech, v nichž osoby, které mají nárok na dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, hodlají využít svých práv, Komise doporučuje, aby orgány členských států prvního vstupu požádaly dotčené osoby, které se chtějí přesunout do jiného členského státu, o uvedení toho, do kterého členského státu budou směřovat. Účelem těchto otázek by mělo být zjistit počet osob, které se hodlají přesunout do konkrétních členských států. Členské státy prvního vstupu by měly sdělovat shromážděné informace anonymně (počet osob, u nichž se očekává, že odejdou do členského státu X, Y, Z) prostřednictvím sítě mechanismu EU pro připravenost na migraci a pro řešení migračních krizí.

Státní příslušníci Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrických pasů, nebo státní příslušníci jiných třetích zemí, kteří jsou osvobozeni od povinnosti mít krátkodobé vízum pro vstup do Unie, mají právo volně se pohybovat v schengenském prostoru poté, co byli přijati na území na dobu 90 dnů během období 180 dnů. Mohou proto cestovat do členského státu, v němž chtějí požívat práv spojených s dočasnou ochranou, a připojit se ke své rodině a přátelům v rámci sítí početné ukrajinské diaspory, které v současnosti existují v celé Unii.

Pokud jde o osoby, které nejsou osvobozeny od vízové povinnosti (např. proto, že nejsou držiteli biometrických pasů) a nemají ani krátkodobé vízum, ani dlouhodobé vízum nebo povolení k pobytu vydané členským státem a které mají nárok na dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, Komise připomíná, že v souladu s čl. 8 odst. 3 směrnice 2001/55/ES musí členské státy osobám, které mají nárok na dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, poskytnout za účelem přijetí na jejich území veškeré potřebné prostředky k získání nezbytných víz, včetně víz průjezdních. Vzhledem k naléhavosti situace je třeba úřední postupy omezit na minimum. Pokud daná osoba hodlá využít svých práv v jiném členském státě, než je členský stát prvního vstupu, Komise doporučuje, aby členský stát prvního vstupu udělil vízum na hraničním přechodu (nebo dále ve vnitrozemí, aby se zabránilo přetížení) na dobu 15 dnů (v souladu s čl. 35

odst. 3 vízového kodexu[9]). Tímto způsobem by se dotčená osoba mohla pohybovat v rámci schengenského prostoru[10]. Víza udělená na hranicích nebo v blízkosti hraničního přechodu na základě článku 35 vízového kodexu, která jsou platná po dobu 15 dnů, mohou být v případě potřeby později prodloužena (viz článek 33 vízového kodexu). Údaje týkající se žádosti o toto vízum a jeho udělení by měly být zaznamenány ve Vízovém informačním systému (VIS) v souladu s platnými pravidly[11]. Komise doporučuje, aby víza byla bezplatná nebo aby se jejich náklady snížily na minimum.

Pokud osoba, která má nárok na dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, dorazí na hranici členského státu EU, který neuplatňuje schengenské *acquis* v plném rozsahu, a tudíž nevydává schengenská víza, a chce se přesunout do jiného členského státu, aby využila svých práv, lze uvažovat o různých možnostech. Členské státy uplatňující schengenské *acquis* v plném rozsahu mohou vydávat schengenská víza na svých konzulátech v členských státech, které schengenské *acquis* v plném rozsahu neuplatňují. Mohly by rovněž vydávat schengenská víza osobám, které mají nárok na dočasnou ochranu nebo odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, po příjezdu do dotčeného členského státu.

V souladu s operačními pokyny pro správu vnějších hranic[12] Komise doporučuje, aby členské státy neukládaly finanční sankce dopravcům přepravujícím osoby, které mají nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající vnitrostátní ochranu, přijíždějí z některého členského státu a nemají dokumentaci požadovanou pro vstup do cílového členského státu. Členské státy by měly zajistit, aby o tom byly letecké společnosti informovány.

Obecněji řečeno, pokud dotčená osoba není držitelem platného cestovního dokladu, Komise doporučuje rozšířit používání formuláře vzoru průkazu pro přemístění osob požívajících dočasné ochrany, který je uveden uvedeného v příloze I směrnice 2001/55/ES a v němž může členský stát prvního vstupu uvést členský stát, do kterého hodlá dotčená osoba odcestovat, aby využila práv spojených s dočasnou ochranou.

Platformu solidarity mohou členské státy využít jako základ pro koordinaci pomoci, pokud jde o přemístění osob, které nemají prostředky na cestu do členského státu, v němž chtějí požívat dočasné ochrany nebo odpovídající vnitrostátní ochrany. Osobní údaje by však měly být vyměňovány pouze prostřednictvím zabezpečeného kanálu DubliNet.

Právo na volný pohyb po vydání povolení k pobytu

Jakmile členský stát vydá povolení k pobytu v souladu s článkem 8 směrnice 2001/55/ES, má osoba požívající dočasné ochrany právo cestovat do jiných členských států, než je členský stát, který vydal povolení k pobytu na dobu 90 dnů během období 180 dnů. Pokud se taková osoba následně přesune do jiného členského státu, kde obdrží jiné povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany, musí skončit platnost prvního vydaného povolení k pobytu a práva z něj vyplývající musí zaniknout v souladu s čl. 15 odst. 6 a čl. 26 odst. 4 směrnice 2001/55/ES.

Je třeba poznamenat, že s cílem podpořit členské státy, které jsou hlavními vstupními místy masového příchodu vysídlených osob prchajících před válkou z Ukrajiny, na něž se vztahuje

---

9 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex) (Úř. věst. L 243, 15.9.2009, s. 1).

10 To platí pouze pro státní příslušnosti, na které se nevztahuje požadavek předchozích konzultací ústředních orgánů jiných členských států před udělením víza (článek 22 vízového kodexu).

11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 767/2008 ze dne 9. července 2008 o Vízovém informačním systému (VIS) a o výměně údajů o krátkodobých vízech mezi členskými státy (nařízení o VIS) (Úř. věst. L 218, 13.8.2008, s. 60).

12 Sdělení Komise – Stanovení operačních pokynů pro správu vnějších hranic s cílem usnadnit překračování hranic mezi EU a Ukrajinou, C(2022) 1404 final, s. 6.

rozhodnutí Rady, a s cílem přispět k vyváženosti úsilí mezi všemi členskými státy se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 směrnice 2001/55/ES na osoby požívající dočasné ochrany v daném členském státě v souladu s rozhodnutím Rady a které se bez povolení přesunuly do jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak[13].

3. EVIDENCE (ČLÁNEK 10 SMĚRNICE O DOČASNÉ OCHRANĚ)

Podle článku 10 směrnice 2001/55/ES jsou členské státy povinny evidovat osobní údaje (jméno, státní příslušnost, datum a místo narození, rodinný stav a rodinné vztahy) osob požívajících dočasné ochrany na jejich území. Pokud tak dosud nepostupovaly, měly by členské státy při svých kontrolách a vyšetřováních nahlížet do příslušných mezinárodních, unijních a vnitrostátních databází, zejména záznamů o osobách a dokladech v Schengenském informačním systému (SIS).

Podle stávajícího právního základu nelze Eurodac ani jiné rozsáhlé informační systémy a databáze EU používat pro evidenci osob požívajících dočasné ochrany. Komise proto členským státům doporučuje, aby tyto osoby registrovaly ve své vnitrostátní evidenci cizích státních příslušníků nebo jiných vnitrostátních rejstřících při plném dodržování obecného nařízení o ochraně osobních údajů. Členské státy by neměly evidovat žádné jiné osobní údaje než ty, na něž se vztahuje příloha II směrnice 2001/55/ES.

Práce pouze s pomocí vnitrostátních databází omezuje schopnost vyměňovat si informace například za účelem sledování a zjišťování, zda tatáž osoba požívá práv spojených s dočasnou ochranou ve více než jednom členském státě. Komise je za podpory Agentury Evropské unie pro azyl připravena s členskými státy na řešení této výzvy spolupracovat, například tím, že poskytne platformu pro výměnu informací.

Pokud je třeba vyměňovat informace o konkrétních osobách zaevidovaných v souladu s přílohou II směrnice 2001/55/ES s jinými členskými státy, mohou být tyto údaje pro účely této směrnice (například v případě sloučení rodiny, nebo pokud je zapotřebí dalšího vyšetřování ohledně konkrétního případu) vyměňovány prostřednictvím zabezpečeného kanálu DubliNet.

4. POVOLENÍ K POBYTU (ČLÁNEK 8 SMĚRNICE O DOČASNÉ OCHRANĚ)

Členské státy musí osobám požívajícím dočasné ochrany poskytnout povolení k pobytu na dobu trvání ochrany a vydávat za tímto účelem potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES. Dočasná ochrana zavedená rozhodnutím Rady trvá v souladu s čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/55/ES jeden rok od vstupu tohoto rozhodnutí v platnost, tj. od 4. března 2022 do 4. března 2023.

Povolení k pobytu by pak sloužilo jako doklad prokazující status jeho držitelů u jiných orgánů, jako jsou úřady práce a služby práce, školy, nemocnice. Komise chce zdůraznit, že období jednoho roku je objektivní, tj. trvá do 4. března 2023 bez ohledu na to, kdy bylo povolení k pobytu vydáno. Konečným datem platnosti pro všechna povolení k pobytu vydaná podle rozhodnutí Rady je tedy v souladu s čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/55/ES 4. březen 2023.

Pokud Rada během tohoto období nepřijme na návrh Komise rozhodnutí o ukončení dočasné ochrany, bude platnost automaticky prodloužena o šest měsíců, tj. do 4. září 2023, a znovu o šest měsíců, tj. do 4. března 2024. Povinnost vydávat/prodlužovat povolení k pobytu by po tuto dobu trvala. S cílem snížit administrativní zátěž spojenou s obnovováním povolení

[13] https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-6826-2022-ADD-1/cs/pdf.

mohou členské státy udělit povolení k pobytu již na dobu dvou let s vědomím, že dočasná ochrana může kdykoli skončit v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice. Pokud členské státy této možnosti nevyužijí, budou muset povolení k pobytu dvakrát prodloužit o šest měsíců.

Na druhé straně, pokud by Rada na návrh Komise v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. b) směrnice 2001/55/ES přijala rozhodnutí o ukončení dočasné ochrany před těmito daty, pozbyla by vydaná povolení k pobytu jakožto pouze deklaratorní (jelikož samotné rozhodnutí zakládá práva) platnost a měla by být zrušena. Členské státy by měly prostřednictvím svých vnitrostátních postupů a kanálů zveřejnit, že všechna povolení k pobytu v rámci dočasné ochrany pozbyla platnosti ke konkrétnímu datu.

Pro účely udělení práv souvisejících s dočasnou ochranou nebo odpovídající ochranou podle vnitrostátního práva Komise členským státům doporučuje, aby případně usnadnily otevření bankovního účtu a poskytovaly přístup k příslušným službám na základě identifikačního dokladu nebo rovnocenného identifikačního řešení přijatého členskými státy a na základě dokladu o vstupu do EU dne 24. února 2022 nebo později, a to i v případě, že postup pro vydání povolení k pobytu stále probíhá.

Komise důrazně doporučuje, aby členské státy před vydáním povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany nebo odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva během svých kontrol a vyšetřování nahlížely do příslušných mezinárodních, unijních a vnitrostátních databází, zejména záznamů o osobách a dokladech v Schengenském informačním systému (SIS).

Členské státy by měly co nejdříve vkládat údaje o převaděčích, obchodnících s lidmi a dalších pachatelích závažné trestné činnosti nebo o jejich spolupachatelích do SIS. Výsledky kontrol závisí na kvalitě údajů vkládaných členskými státy pořizujícími záznamy. Komise proto připomíná vydávajícím členským státům, aby zahrnuly všechny dostupné relevantní údaje. Systém umožňuje vkládajícím členským státům spojit provozně propojené záznamy. Vkládající členské státy se proto rovněž vyzývají, aby co nejlépe využívaly všechny funkce SIS. Obnovený SIS bude uveden do provozu v nadcházejících měsících (2022) a očekáváme, že členské státy tyto nové funkce urychleně zavedou a rovněž co nejlépe využijí.

5. NEZLETILÉ OSOBY BEZ DOPROVODU (ČLÁNEK 16 SMĚRNICE O DOČASNÉ OCHRANĚ)

Od začátku ruské invaze proti Ukrajině zažívá Evropa bezprecedentní vlnu solidarity s osobami prchajícími z Ukrajiny, a zejména s dětmi. Evropské rodiny, jednotlivci nebo sdružení se vydávají na hranici EU s Ukrajinou, aby se postarali o ukrajinské děti, jejichž rodiče zůstali na Ukrajině.

Komise chce zdůraznit, že při uplatňování právních záruk specifických pro nezletilé osoby bez doprovodu a děti odloučené od rodiny je cílem dosáhnout správné rovnováhy mezi mírou flexibility, která je nezbytná pro účinné fungování solidarity, a potřebou zajistit, aby byly dodržovány základní záruky a záruky pro děti bez doprovodu, a byla tak plně zajištěna jejich ochrana.

Touto solidaritou není dotčena povinnost orgánů členských států jednat v souladu se zvláštními požadavky stanovenými ve směrnici 2001/55/ES a dodržovat článek 24 Listiny při provádění uvedené směrnice a rozhodnutí Rady. Podle čl. 16 odst. 1 směrnice 2001/55/ES musí členské státy co nejdříve jmenovat opatrovníky / zákonné zástupce nezletilých osob bez doprovodu požívajících dočasné ochrany na jejich území, v případě potřeby včetně jmenování dočasného opatrovníka až do jmenování stálého opatrovníka, nebo zajištěním zastoupení organizací, která je odpovědná za péči o nezletilé osoby a jejich blaho, či jinou formou zastoupení.

Zastoupení může zajistit zákonný opatrovník, organizace, která odpovídá za péči o nezletilé osoby a jejich blaho, či jiná vhodná forma zastoupení. Komise má za to, že „vhodné zastoupení“ musí odpovídat zvláštním potřebám nezletilých osob, a zejména usuzuje a jedná v zájmu dítěte. Zastoupení mohou zajistit pouze osoby, které nemají žádný záznam o předchozích trestných činech souvisejících s dětmi (dále jen „prověrka“).

Zastoupení musí být zajištěno co nejdříve v **členském státě prvního vstupu**, tak aby byl ve všech fázích řízení, kdy musí být při rozhodování týkajícím se dítěte zohledněn zájem dítěte, přítomen zástupce útvarů na ochranu dětí nebo v případě potřeby jednotlivci či organizace jmenované k jednání jménem útvarů na ochranu dětí. Tento zástupce nemusí být jmenován konkrétně pro každou nezletilou osobu bez doprovodu; bude postačovat, aby mu byl udělen obecný mandát, aby tam, kde je to nezbytné, pomáhal zajistit zájem dětí bez doprovodu.

V případě:

1) nezletilých osob bez doprovodu, které pokračují v cestě do jiného členského státu za účelem sloučení s rodinným příslušníkem ve smyslu článku 15 směrnice 2001/55/ES, nebo
2) nezletilých osob bez doprovodu, které byly převzaty známými osobami, které nejsou rodinnými příslušníky (které s nimi již byly během předchozí části cesty), nebo veřejnými či soukromými organizacemi z jiných členských států za účelem poskytnutí péče v těchto státech,

by měl členský stát prvního vstupu přinejmenším zajistit, aby:

1) totožnost dětí a dospělých osob, s nimiž děti pokračují v cestě, jakož i deklarovaný cílový členský stát byly příslušnými orgány zaevidovány v členském státě prvního vstupu v souladu s vnitrostátním právem předtím, než dítě či děti a doprovázející dospělí pokračují v cestě;
2) v době výše uvedené evidence byly zavedeny a prováděny rychlé kontroly s cílem předcházet možným případům nebo riziku zneužívání nebo obchodování s lidmi a odhalovat je; v případě podezření na případy obchodování s lidmi by členské státy do Schengenského informačního systému měly vložit preventivní záznam;
3) v okamžiku výše uvedené evidence byl přítomen zástupce útvarů na ochranu dětí, jak je popsáno v předchozím odstavci.

Členské státy by měly co nejdříve zahájit postupy pro identifikaci rodinných příslušníků ve smyslu článku 15 směrnice 2001/55/ES, kteří mohou pobývat v jiných členských státech EU, a pokud jsou zjištěni, co nejdříve zahájit postupy pro sloučení s rodinnými příslušníky.

Nezletilé osoby bez doprovodu, které mají rodinné příslušníky v jiném členském státě, kteří rovněž požívají dočasné ochrany, by měly být sloučeny s těmito rodinnými příslušníky v souladu s pravidly stanovenými v článcích 15 a 26 směrnice 2011/95/ES, s přihlédnutím k názorům dětí v závislosti na jejich věku a vyspělosti a za předpokladu, že je to v jejich zájmu. Nezletilé osoby bez doprovodu, které mají rodinné příslušníky pobývající v jiném členském státě v jiném právním režimu, mohou s nimi být rovněž sloučeny v souladu s jinými nástroji práva Unie (např. směrnicí 2003/86/ES, směrnicí 2004/38/ES, nařízením (EU) č. 604/2013), případně na základě vnitrostátního práva. Postupy slučování rodin by se měly uplatňovat, aniž by tím byli dotčeni rodinní příslušníci dotčených dětí, kteří mohou přijet do členského státu prvního vstupu za účelem jejich vyzvednutí, nebo aniž by byla dotčena jiná ujednání dohodnutá v rámci Platformy solidarity.

V případě **cílových členských států** Komise doporučuje zavést rychlý postup pro evidenci přítomnosti dětí bez doprovodu, které se usadí na jejich území, a co nejdříve zahájit postupy pro jmenování opatrovníka / zákonného zástupce a pro svěření těchto dětí do péče, jak stanoví vnitrostátní právo, s výhradou ověření stanovených vnitrostátním právem, a to i pokud jde o posouzení zájmu dítěte a prověrky zúčastněných dospělých z hlediska záznamů předchozích trestných činů souvisejících s dětmi.

Postupy pro svěření dětí do péče mohou být odděleny od postupů pro jmenování opatrovníků / zákonných zástupců pro tytéž děti, jak stanoví vnitrostátní právo. V případě potřeby může opatrovnictví / zákonné zastoupení zajistit také organizace, která je odpovědná za péči o nezletilé osoby a jejich blaho, či jiná vhodná forma zastoupení, jak je stanoveno v článku 16 směrnice. Pěstounským rodinám a komunitám/organizacím pověřeným podle vnitrostátního práva péčí o nezletilé osoby bez doprovodu, které požívají dočasné ochrany, by měly být rovněž poskytovány rodinné přídavky a podpůrné přídavky pro děti převzaté do péče, jak stanoví vnitrostátní právo hostitelského členského státu.

Podle čl. 16 odst. 2 směrnice 2001/55/ES členské státy po dobu trvání dočasné ochrany zajistí, aby nezletilé osoby bez doprovodu byly umísťovány u zletilých příbuzných nebo u pěstounské rodiny nebo v přijímacích střediscích se zvláštními zařízeními pro nezletilé osoby nebo v jiných ubytovacích zařízeních vhodných pro nezletilé. To platí jak pro členský stát prvního vstupu, tak případně pro členské státy, do nichž by byly nezletilé osoby bez doprovodu přemístěny.

Členské státy musí přijmout opatření nezbytná k umístění. To znamená zohlednit názory dětí v souladu s jejich věkem a vyspělostí, ale také zajistit, aby zvolená forma umístění byla pro děti vhodná a v jejich zájmu. Členské státy musí rovněž zajistit souhlas dotčené zletilé osoby nebo osob s umístěním nezletilé osoby (nezletilých osob) bez doprovodu, je-li to relevantní.

V případě dětí bez doprovodu, které nepokračují v cestě do jiného členského státu za jedné ze dvou výše popsaných okolností, by měl členský stát prvního vstupu kromě ustanovení opatrovníka / zákonného zástupce zajistit, aby tyto děti měly co nejdříve vhodné ubytování[14] (jsou-li k dispozici alternativy ústavní péče – jako jsou pěstounské rodiny nebo komunitní péče, polonezávislé ubytovací zařízení pro dospívající starší 16 let atd.), přístup ke vzdělání a/nebo odborné přípravě, zdravotní péči (včetně preventivní péče a péče o duševní zdraví) a psychosociální pomoci.

Jak stanoví článek 26 směrnice 2001/55/ES, děti bez doprovodu, které nepokračují v cestě poté, co byly převzaty za některé z výše uvedených okolností, mohou být přesto přemístěny do členského státu, který je považován za nejvhodnější k převzetí příslušného dítěte, a to na základě posouzení zájmu dítěte, které má být provedeno v členském státě prvního vstupu.

Členské státy se vyzývají, aby spolupracovaly na usnadnění přeshraniční výměny informací a údajů o případech dětí bez doprovodu, které se pohybují v různých jurisdikcích EU.

Jak je uvedeno výše, vyzýváme členské státy, aby prováděly nezbytné kontroly a co nejlépe využívaly Schengenský informační systém. Jakmile bude uveden do provozu obnovený SIS, nabídne možnost vkládat do SIS nejen „reaktivní“ záznamy o pohřešovaných dětech, ale také „preventivní“ záznamy týkající se:

- dětí, kterým hrozí únos,

[14] Odkazuje se na *Pokyny k podmínkám přijímání nezletilých osob bez doprovodu*, které poskytla agentura EUAA – https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Guidance-on%20reception-%20conditions-%20for-unaccompanied-children.pdf.

- dětí, kterým hrozí, že budou protiprávně odvezeny do zahraničí, nebo kterým je třeba zabránit v cestování za účelem jejich vlastní ochrany,
- zranitelných dospělých osob, kterým hrozí, že budou nezákonně odvezeny do zahraničí, nebo kterým je třeba zabránit v cestování za účelem jejich vlastní ochrany,
- shromažďování informací o osobách nebo předmětech na základě šetření (vyšetřovací kontroly) a
- neznámých hledaných osob za účelem identifikace pomocí otisků shromážděných na místech závažné trestné činnosti.

6. OBCHODOVÁNÍ S LIDMI

Směrnice 2011/36/EU (dále jen „směrnice EU o boji proti obchodování s lidmi“)[15] a právní předpisy, které ji provádějí v právních systémech členských států, se vztahují na situaci osob prchajících z Ukrajiny, pokud jsou splněny podmínky stanovené v uvedených právních nástrojích. Vnitrostátní právní předpisy, které provádějí směrnici EU o boji proti obchodování s lidmi, obsahují opatření, jež mají za cíl snížit riziko všech forem vykořisťování spojených s obchodováním s lidmi a poptávku po nich.

Většina osob, které prchají z Ukrajiny, jsou ženy a děti. Obchodníci s lidmi, zejména organizované zločinecké skupiny, by mohli využít jejich zranitelnosti za účelem všech forem vykořisťování spojených s obchodováním s lidmi, zejména za účelem pohlavního nebo pracovního vykořisťování. Členské státy se důrazně vyzývají, aby zavedly vhodná preventivní opatření konkrétně zaměřená na osoby prchající z Ukrajiny. K těmto opatřením může patřit poskytování informací o rizicích obchodování s lidmi – v jazyce, jemuž mohou osoby prchající z Ukrajiny rozumět, a v případě dětí bez doprovodu způsobem vhodným pro děti a odpovídajícím jejich věku – na hraničních přechodech, v ubytování, jakož i příslušným orgánům a organizacím občanské společnosti, u nichž je pravděpodobné, že s těmito osobami přijdou do styku. Tyto informace by měly být k dispozici rovněž online a měly by obsahovat číslo linky tísňového volání, kterou lze kontaktovat ve více jazycích 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.

Zásadní význam má zvyšování povědomí mezi klíčovými odborníky, kteří pravděpodobně přijdou do styku s potenciálními oběťmi obchodování s lidmi a s přijímajícími komunitami. Zvláštní pozornost by měla být věnována nezletilým osobám bez doprovodu, a to z důvodu zvýšené zranitelnosti způsobené jejich situací. O rizicích obchodování s lidmi a o postupech, jimiž je třeba se v takových případech řídit, by měla být informována především zařízení péče o děti (např. dětské domovy, školy, náhradní rodinná péče).

Vhodné školení a pokyny by příslušným donucovacím a pohraničním orgánům umožnily věnovat pozornost obzvláště zranitelným kategoriím osob prchajících z Ukrajiny s cílem předcházet obchodování s lidmi a identifikovat potenciální oběti v rané fázi. Součástí úsilí o identifikaci by měly být linky tísňového volání, které lze kontaktovat ve více jazycích 24 hodin denně, 7 dní v týdnu za účelem oznamování případů příslušným orgánům a odkazování obětí na příslušné služby zajišťující pomoc, podporu a ochranu.

Členské státy by měly zajistit, aby jejich národní referenční mechanismus byl plně funkční, a zlepšila se tak včasná identifikace obětí obchodování s lidmi a pomoc a podpora poskytovaná těmto osobám. Spolupráce mezi azylovými, pohraničními, donucovacími a justičními orgány

[15] Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/36/EU ze dne 5. dubna 2011 o prevenci obchodování s lidmi, boji proti němu a o ochraně obětí, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/629/SVV.

by měla být zajištěna jak interně, tak i s ostatními členskými státy. Relevantní informace o přeshraničních případech by měly být sdíleny prostřednictvím kanálů policejní a justiční spolupráce EU, včetně Europolu a Eurojustu.

Za účelem včasné identifikace obětí a pomoci a podpory obětem se vnitrostátní orgány důrazně vyzývají, aby spolupracovaly s organizacemi občanské společnosti. Jsou-li odhaleny konkrétní případy obchodování s lidmi, měla by být obětem poskytnuta opatření na pomoc těmto osobám a na jejich podporu a ochranu stanovená ve směrnici EU o boji proti obchodování s lidmi, jakmile se orgány dozví o oprávněných důvodech nasvědčujících tomu, že daná osoba mohla být vykořisťována, a to aniž by to bylo podmíněno ochotou této osoby spolupracovat při vyšetřování trestných činů, trestních stíháních nebo soudních řízeních. To by mělo zahrnovat alespoň takovou životní úroveň, která obětem zajistí existenci prostřednictvím takových opatření, jako je poskytování vhodného a bezpečného ubytování a hmotné pomoci, jakož i nezbytné lékařské péče včetně psychologické pomoci, poradenství a poskytování informací a v případě potřeby přístup k překladatelským a tlumočnickým službám.

V případech týkajících se dětských obětí musí být prvořadým hlediskem jejich nejlepší zájem a měly by mít okamžitý přístup k pomoci, podpoře a ochraně. Členské státy rovněž zajistí trvalá řešení pro nezletilé osoby bez doprovodu na základě jejich nejlepšího zájmu.

7. PŘÍSTUP K AZYLOVÉMU ŘÍZENÍ

V souladu s článkem 17 směrnice 2001/55/ES mají osoby požívající dočasné ochrany právo kdykoli učinit a podat žádost o mezinárodní ochranu. V tomto případě se použijí ustanovení *acquis* v oblasti azylu, včetně registrace žadatelů do systému Eurodac. Totéž platí pro osoby, které požívají odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva, jak je uvedeno v čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Rady.

Aniž je dotčeno právo podat žádost o mezinárodní ochranu, osoby požívající dočasné ochrany by měly být ujištěny o právech, která by jim tento status přiznával.

Členské státy mohou rovněž stanovit, že po dobu vyřizování žádosti nelze požívat dočasné ochrany a zároveň mít právní postavení žadatele o mezinárodní ochranu (článek 19 směrnice 2001/55/ES).

Proto je velmi důležité, aby byla osoba plně informována o praxi, kterou daný členský stát uplatňuje, což jí umožňuje rozhodnout se, zda vedle povolení k pobytu, které dokládá status dočasné ochrany této osoby, požádá i o mezinárodní ochranu.

V souladu s čl. 19 odst. 2 směrnice 2001/55/ES platí, že pokud se osoba, která má nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva nebo této ochrany požívá, rozhodne požádat o mezinárodní ochranu a po posouzení jí není přiznáno právní postavení uprchlíka nebo doplňková ochrana, požívá nebo nadále požívá dočasné ochrany nebo odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva po zbytek doby trvání dané ochrany.

Pokud by posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nebylo dokončeno během doby dočasné ochrany nebo odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva, mělo by být v souladu s čl. 17 odst. 2 směrnice 2001/55/ES dokončeno poté, co dočasná ochrana skončí.

Uplatňování nařízení Dublin III

Pokud osoba, která má nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva nebo této ochrany požívá, podá žádost o mezinárodní ochranu, použije se

pro určení členského státu příslušného k posouzení této žádosti nařízení (EU) č. 604/2013[16] (dále jen „nařízení Dublin III“). Podle uvedeného nařízení se příslušný členský stát určí na základě objektivních kritérií[17] použitelných pro různé scénáře, včetně vydávání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany[18].

Při uplatňování dublinského nařízení Komise důrazně doporučuje členským státům, aby zohlednily ducha prohlášení učiněného Radou při přijímání prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, aby se zmírnil tlak na členské státy, v nichž dochází k hromadnému přílivu osob. Jelikož osoba, která má nárok na dočasnou ochranu nebo na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva, může požívat svých práv v kterémkoli členském státě, platí, že pokud tato osoba požádá o mezinárodní ochranu, vybízí se členský stát, v němž byla žádost podána, důrazně k tomu, aby převzal příslušnost k posouzení žádosti podle diskrečního ustanovení uvedeného v čl. 17 odst. 1 uvedeného nařízení, pokud by byl podle kritérií příslušnosti[19] stanovených v nařízení Dublin III příslušným členský stát, v němž dochází k hromadnému přílivu, aby se tak zmírnil tlak na tento členský stát.

Přístup navrhovaný Komisí by měl rovněž omezit riziko toho, že bude podáno několik žádostí ve více členských státech, a tím zmírnit zátěž azylových systémů.

Pokud jde o sloučení rodiny, Komise vyzývá členské státy, aby urychleně spolupracovaly s cílem zajistit rychlé sloučení rodinných příslušníků.

8. POMOC PŘI REPATRIACI

V souladu s operačními pokyny pro správu vnějších hranic[20] by do Unie měly být přijaty všechny osoby prchající před válkou na Ukrajině, včetně osob, které nemusí mít nárok na dočasnou ochranu nebo případně na odpovídající ochranu podle vnitrostátního práva.

Může být třeba, aby osoby, které nepožívají dočasné ochrany nebo v příslušných případech odpovídající ochrany podle vnitrostátního práva a nemají oprávnění k pobytu na území členských států na základě práva Unie nebo vnitrostátního práva, byly repatriovány do jejich země původu.

Komise doporučuje, aby členské státy vydaly v souladu s čl. 6 odst. 4 směrnice o navracení[21] vnitrostátní povolení nebo povolení zakládající právo pobytu na dobu určitou z humanitárních důvodů. Tím by se zajistilo, aby osoby v této situaci měly až do své repatriace snazší přístup k základní pomoci, včetně ubytování a sociální a zdravotní péče.

I když za zajištění bezpečné repatriace svých občanů, kteří uvízli v EU, jsou primárně odpovědné třetí země původu, měly by členské státy koordinovat svou činnost s orgány těchto

---

16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

17 Objektivní kritéria vycházejí v hierarchickém pořadí z přítomnosti rodinných příslušníků v členském státě, vydání víza nebo povolení k pobytu, neoprávněného vstupu do EU nebo vstupu osvobozeného od vízové povinnosti. Pokud se nepoužije žádné z těchto kritérií, je příslušným první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

18 Čl. 2 písm. l) a článek 12 nařízení (EU) č. 604/2013.

19 Kritéria stanovená v článcích 12 až 15 nebo čl. 3 odst. 2 prvním pododstavci nařízení.

20 Sdělení Komise – Stanovení operačních pokynů pro správu vnějších hranic s cílem usnadnit překračování hranic mezi EU a Ukrajinou, C(2022) 1404 final.

21 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98).

zemí s cílem usnadnit a podpořit organizaci repatriačních operací. V případě potřeby by na podporu oslovení orgánů konkrétních třetích zemí repatriace měly poskytnout zvláštní pomoc další členské státy a/nebo Komise a vysoký představitel.

Členské státy by měly dotčeným osobám poskytovat podporu a pomoc, usnadňovat kontakty s příslušnými konzulárními úřady země původu a v případě potřeby poskytovat finanční pomoc při repatriaci prostřednictvím komerčních letů. Členské státy mohou společně organizovat repatriační lety, a to i s operativní a logistickou podporou Evropské agentury pro pohraniční a pobřežní stráž (Frontex). Frontex může poskytnout operativní podporu, pokud o ni dotčené členské státy požádají, a to například rezervováním míst v komerčních letech nebo organizováním charterových letů, je-li to třeba z důvodu počtu osob.

9. POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ V DOKUMENTU/LETÁKU (ČLÁNEK 9 SMĚRNICE O DOČASNÉ OCHRANĚ)

Podle článku 9 směrnice 2001/55/ES musí členské státy osobám požívajícím dočasné ochrany poskytnout informační dokument/leták v jazyce, kterému mohou rozumět, v němž jsou zřetelně vyloženy příslušné předpisy vztahující se k dočasné ochraně (stanovené výhody, práva a povinnosti vyplývající z dočasné ochrany). Komise uveřejnila otázky a odpovědi týkající se směrnice 2001/55/ES dostupné prostřednictvím odkazu: https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/stronger-europe-world/eu-solidarity-ukraine_en, které mohou členské státy ke splnění této povinnosti využít, při zohlednění jazykového požadavku. Pro usnadnění přístupu k informacím připravuje Komise rovněž kód QR, který lze naskenovat. Komise vyzývá členské státy, aby zřídily podobné internetové stránky přizpůsobené specifikům vnitrostátního kontextu, které by pak byly propojeny s internetovými stránkami Komise, čímž by se vytvořilo jednotné kontaktní místo pro všechny dotčené osoby. Pokud jde o děti, informace by měly být srozumitelné i jim, s ohledem na jejich věk a vyspělost.

Pokud jde o případná přemístění do jiného státu, měly by být před tím, než osoby udělí souhlas s přemístěním, v koordinaci s Komisí a dalšími členskými státy vypracovány a poskytnuty specifické informace.

10. INFORMACE, KTERÉ MAJÍ BÝT VYKAZOVÁNY V RÁMCI PLÁNU

Za účelem zajištění řádného provádění rozhodnutí Rady a v souladu s čl. 7 odst. 2, články 19 a 25, čl. 26 odst. 2 a čl. 27 odst. 1 a 2 směrnice 2001/55/ES žádá Komise členské státy, aby prostřednictvím plánu poskytovaly tyto informace:

- rozšíření dočasné ochrany na další kategorie vysídlených osob,
- obecné žádosti o přemístění osob a kapacity pro přijetí těchto osob,
- údaje o počtu osob požívajících dočasné ochrany,
- počet státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou držiteli povolení k trvalému pobytu z Ukrajiny a požívají dočasné ochrany nebo jiné ochrany, a
- informace o vnitrostátních právních a správních předpisech souvisejících s poskytováním dočasné ochrany.

Rovněž mohou poskytovat informace o faktorech situace na Ukrajině, které přímo souvisejí s pohybem osob a jejich situací; o očekávaných dalších příchodech do EU; o situaci na hranicích a před hranicemi, překážkách pro plynulost odchodů a opatřeních k usnadnění tranzitu na hranicích; o situaci a potřebách v oblasti přijímání; o údajích a postupech týkající

se nezletilých osob bez doprovodu; o situaci týkající se státních příslušníků jiných třetích zemí než Ukrajiny a o souvisejících potřebách pomoci; o poskytování dvoustranné podpory jiným členským státům a informace o počtu osob, které se hodlají přemístit do jiného členského státu. Rozsah a povaha informací, jež jsou od členských států požadovány, budou přizpůsobeny vyvíjejícím se okolnostem v kontextu sítě zřízené plánem.

Shromážděné informace budou rovněž v příslušných případech využity v Platformě solidarity a v rámci integrované politické reakce na krize (IPCR).